

Лис Мирита

Ч. 10

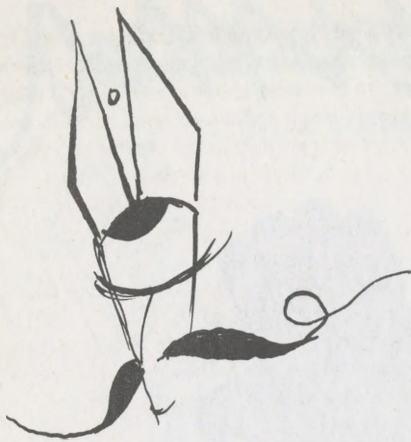
Листопад 1962

Ціна 25 ц.

Рік 12

— Я ЗА КООГЗИСТЕНЦІЮ

СТАРОМУ ВОЯКОВІ КІЛЬКА СЛІВ НЕПЕРЕКОНЛИВОЇ РОЗРАДИ

Найбільш болюча смерть — це
Імолода.

Чого ж боятися тепер? Звізда
Спокійно згасне, без аварій, ціла.
Є інший біль. Він не торкає тіла.

Медаля, ця за службу тиху й вірну,
Осіній лист, що падає покірно.
Припни його — і зустрічай параду:
Відхід холодний листопаду.

Та все ж, без мелянхолії, а так,
Як стиск долоні — на прощання
Ізнак.

А усміх? До побачення! Старому
Найбільше шкодить молодість.
Відомо.

Б а б а й

КАРТИНА

На картині синь. Синіє
Може обрій, може — ні.
Хмара плине. Вітер віє —
І тріпочеться фіранка
У кімнаті на вікні.

Видно стежку. Йде хлопчина.
Колосок в руці, стебло.
Я дивлюсь: чия картина?
І куди веде ця стежка?
Чи вернулось, що було?

Відвертаюсь — і не бачу,
Бо не хочу — це давно.
Ах, до чорта! Може плачу.
Хмара плине. Видно стежку
І фіранку і вікно.

Б а б а й

ЧИ БЛЬОКАДА "ЛИСА МИКИТИ"?

Це може здаватись натягненим жартом, що американську блокаду Куби вже відчув на своїй шкірі... Лис Микита. Не дивуйтесь, але це правда. Від самого початку воєнного напруження між Америкою і Кубою, як наші шановні кольпортери, книгарні, так і поодинокі боржники-передплатники здержались із висилкою розрахунків і грошей, належних нам за журнал. За малими винятками — ніхто ані цента!..

Не хочеться нам злосливо думати, що кожний з них думав собі: ану ж почнеться якась завірюха і не треба буде платити... Це була б дуже негромадська і дуже неетична калькуляція, і нам навіть тяжко подумати про можливість чогось подібного.

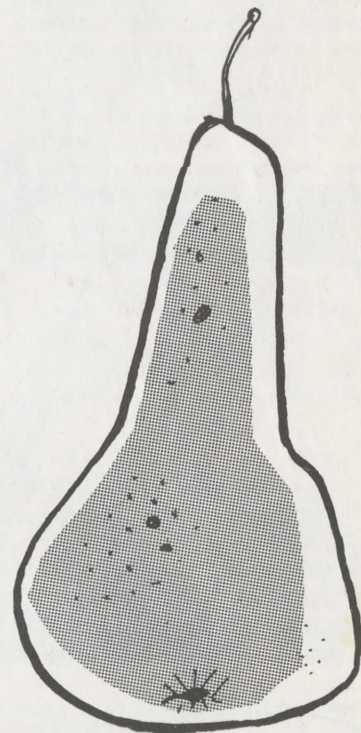
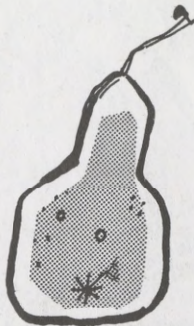
Все ж таки мусимо пригадати всім, кому треба, що блокада Куби не повинна мати відношення до нашого журналу. Ми на грошах не сидимо, кожне число "Лиса Микита" є узалежене від того, чи продано попередні числа і чи за ті числа ми одержали гроші. Кожне придержання в себе хочби невеликої належності за проданий журнал ставить нас нераз у велике клопітливе положення.

ВИДАВНИЦТВО

З РАЧЕСТЕРСЬКОГО ОБЛОГА

Ще до недавнього йшла у нас завзята суперечка за балет Вірського. Ті, що були на виступі київських танцюристів, твердили, що вони прислужились Україні тим, що їхали 150 миль аж до Торонто, платили по 6 доларів за квиток, стояли на "струнко" під час трьох національних гімнів і так далі. Ті, що не були, казали, що вони прислужились Україні тим, що того всього не робили. Та найбільше було дискусії на тему, чи балет український чи ні?.. Врешті один землячок який теж їздив до Торонто, погодив обидві сторони, бо ствердив, що в балеті була жидівська оркестра, московські танцюристи й українська публіка. І на тому всі заспокоїлись.

Недавно мав у нас свою програму доповідь інж. Осип Бойдуник, і злі язики говорили, що прихильники УНРади розігнали йому публіку... А це не годиться з правдою, бо ніхто нікого не розганяв, а тільки після доповіді голова місцевого Т-ва Сприяння УНРаді, п. Пелешенко, заповів збірку... А це, як відомо, нашому братові не дуже по душі, і більшість учасників пішла в підпілля... тобто за стіну, до національної бари.

Також недавно українські демократи мали тут передвиборче віче (дехто казав, що це "передвиборча ковбаса", і неправильно балакав, бо ковбаси зовсім не було, сама тільки горілка!). Демократичному лідерові з Нью-Йорку, адвокату Ст. Яремі, таки вдалося переконати всіх, що Нельсон Рокефеллер є мільйонером!

Як годиться, в Рачестері відбулися два свята Української Повстанської Армії: одне влаштували об'єднані бувші вояки УПА, друге — необ'єднані бувші вояки УПА. І одні й другі вийшли морально цілком добре, тільки що перші мали вояків, а не мали публіки, а другі мали публіку, та вояків не було...

Цієї осені було в нас багато забав, але найкращий успіх мали на своїй забаві наші пластуни, бо в них пішло найбільше горілки.

Рачестерець

НА ТЕМУ ВИПАДКІВ

Розмовляє молоде подружжя:

— Статистика показує, що є багато менше залізничних катастроф, як автомобільних випадків.

— Ясно, що так.

— Чому так дуже ясно?

— А чи ти коли бачила, щоб машиніст в льокомотиві обнімав кочерага?..

ЩО ЗДОБУЛИ УКРАЇНСЬКІ ДЕМОКРАТИ

...А ЩО РЕСПУБЛІКАНЦІ

ЗРАДУЮЧИ 8-ий КОНГРЕС

Бльокада Куби, охрещена мовою дипломатів "кварантанною", та всі, зв'язані з нею "троблі" міжнародного характеру, були мабуть причиною того, що ми доволі скоро забули найважливішу в цьому році подію нашої внутрішньої політики, а саме — 8-ий Конгрес Українців Америки, що відбувся минулого місяця в готелі "Коммандор" в Нью-Йорку.

Ця імпреза все ж таки заслуговує на довшу пам'ять, хочби тому, що вона яскраво показала світла і тіні нашого т. зв. організованого життя. Світла, яких так мало, й тіні, що їх трохи забагато...

Вона теж надзвичайно проречисто показала, за кого мають нас американці і як нас трактують... Пожалься, Господи! Коли на сойм американських українців Державний Департамент висилає чорного представника, то нам від того випадку, очевидно, корона з голови не впала: чорні також люди, саме тепер дуже в моді у світовій політиці. Або, як сказав один з делегатів: "Чорний мурин приїхав привітати білих муринів". Тут, ніби, все в порядку.

Та коли цей представник займає у Вашингтоні пост заступника асистента державного підсекретаря, то тут уже ясно, як на долоні що пани з Вашингтону роблять собі з нас пацалиху... І це діється за тиждень після того, як у польській Параді Пуласького в Бофало взяв особисту участь президент Кеннеді, що й виголосив там палку привітальну промову, закінчивши її окликом: "Єще Польска не згінела!"

Поза тим гість з Вашингтону, п. Карль Ровен, виявився щирим симпатягою, особисто приязно до нас наставленим. Він сам на вступі до своєї офіційної бесіди заявив, що небагато бракувало, а був би і він до нас не приїхав! Саме коли він виходив із бюра, задзвонила до нього дружина, що в хаті лопнула газова рура. На те п. Ровен відповів їй: "Нічого тобі не пораджу заклич плотбера, хай руру залатає. Я мушу їхати до Нью-Йорку, бо там на мене чекають українці!"

Після такої зворушливої декларації любови до українців пан Ровен з'ясував Конгресові позицію Державного Департаменту відносно поневолених Москвою народів. Він, фактично, нічого нового нам не сказав, тільки ще раз урядово потвердив, що Державний Департамент стоїть на позиціях непередрішенства, бо Злучені Держави, мовляв, "не знають, який політичний лад волітимуть ті народи, коли вони матимуть нагоду виявити своє бажання..."

Під час тієї заяви місцеві демократичні лідери, як адвокат Ст. Ярема, Йосип Лисогір, адвокат Стек та інші, звисили голови до

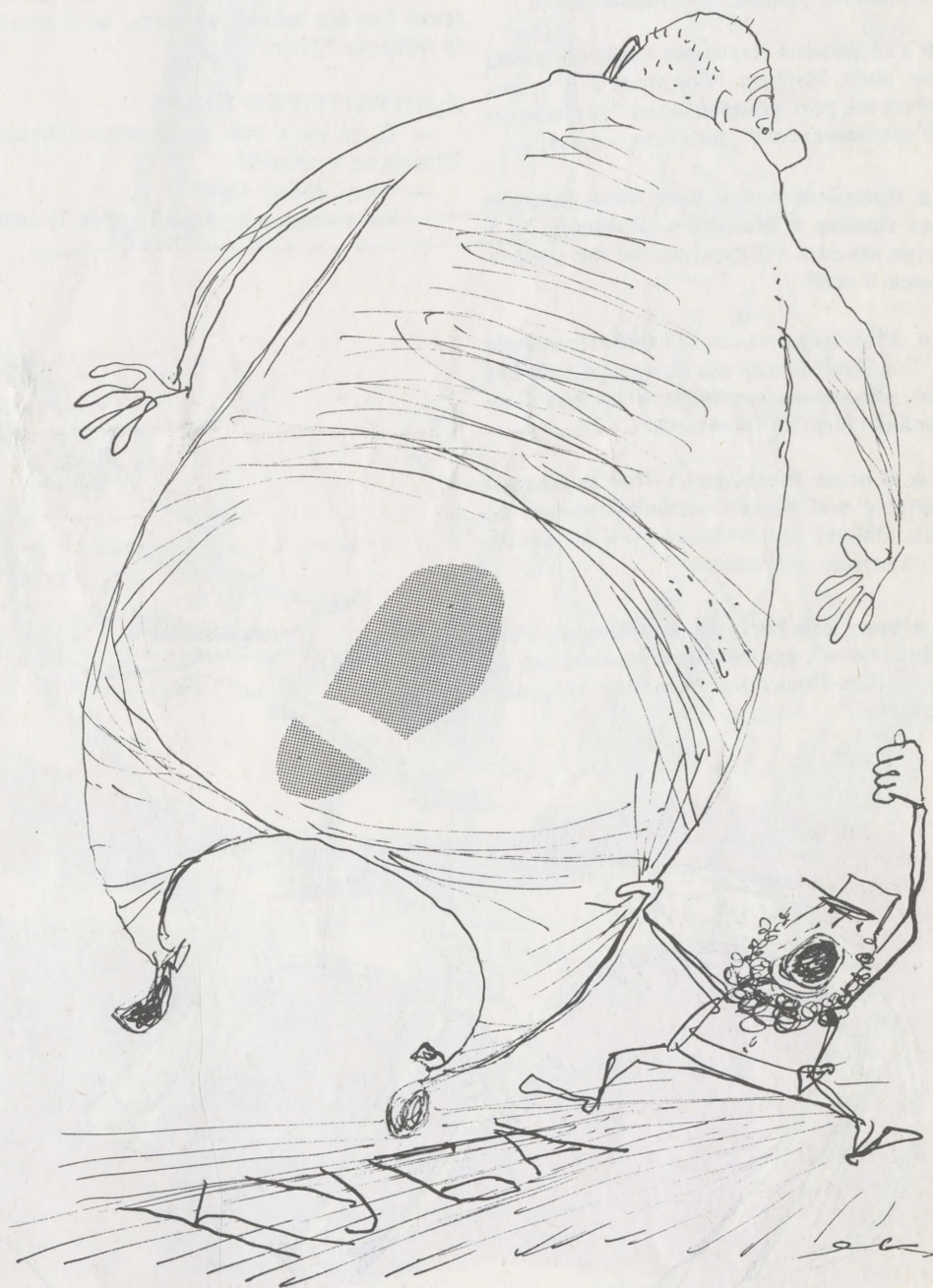
долу й попускали носи... Не було це надзвичайне політичне потягнення говорити українцям про непередрішенство за декілька тижнів перед виборами! З того виходило б, що Вашингтон махнув на нас рукою навіть як на виборців!

Проф. Лев Добрянський сидів за президентським столом, попихкував люльку і загадково посміхався... Він готував Конгресові сподівану несподіванку, тобто виступ губернатора Рокефеллера під час бенкету.

Так! Республіканець - Рокефеллер врятував обличчя Конгресові! — як говорив потім адвокат Майк Пізнак. Пан губернатор не ли-

ше обляяв Хрущова й обцяв нам самостійну Україну, не лише цитував поезії Шевченка і згадав добрим словом покійних Ребета й Бандеру, але й закінчив своє слово окликом: "Ще не вмерла Україна!" Промова була сказана в клясичному передвиборчому стилі. І щира дяка належиться редакторам "Юкринієн Віклі", що так файно її склали і на машинці надрукували.

Цікаво, що під час бенкету не лише губернатор Рокефеллер заговорив по-українському, але й сам голова УККА, проф. Добрянський, відважився сказати двоє-треє слів українською мовою! (К-р)

Сорока
на площі

● Наші Листопадів академії втішаються великим успіхом навіть серед американців бо кожного року служать їм знаменитою ареною для виборчої агітації.

● На бенкеті з нагоди 20-річчя Української Повстанської Армії в Нью-Йорку одиноким американським промовцем був д-р Ярослав Падох, якого амер. газети зарахували вже до "Енків".

● 8-ий Конгрес Українців Америки був оригінальний тим, що на нього запрошено представників усіх перебуваючих на еміграції екзильних урядів, крім українського.

● Український Народний Союз відзначив цього року 10-річчя "Союзівки", а також 10-річчя ще досі ненародженої "Енциклопедії Українознавства" англійською мовою.

● Прекрасні успіхи мала наша балерина Рома Прийма в Женеві, в Швейцрії: на її виступ явилися усі українці, які там живуть в числі 6 осіб!

● З'їзд Українських Лікарів - Психіатрів на "Союзівці" вітали від імени пацієнтів два наші письменники-гумористи — Іван Керницький і Микола Понеділок.

● В новій "драмі ідей" Леоніда Полтави "Актори" п-ні Марія Степова відтворила постать Олімпії Добровольської, а Богдан Падрій загравав себе самого.

● Інсп. Іван Василюшин заявив на З'їзді "Самопоміч", що створити український театр у Нью-Йорку ще тяжче, як збудувати Україну.

ДЕЩО З СТАТИСТИКИ

В пресі читаємо:

"В Параді Пуласького на 5-й Евню в Нью-Йорку взяло участь понад 100 тисяч поляків..."

"На Маніфестації проти вбивника Сташинського в Народному Домі в Нью-Йорку було коло 400 українців..."

Ці цифри можуть служити нам поясненням, чому в польських парадах і маніфестаціях бере участь Президент держави, губернатори, посадники міст та інші достойники, а в наших...

ТАК СКАЗАЛОСЯ...

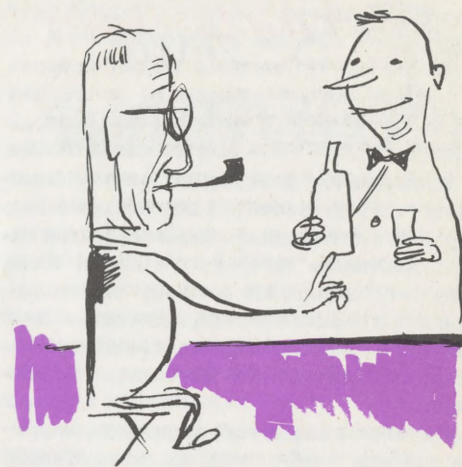
На Листопадів академії в Нью-Йорку святочний промовець д-р К. проговорився на вступі до своєї промови, кажучи, що ... "в днях Листопада український народ взяв дулю у свої руки!" Розуміється, зараз же поправився і сказав "долю", хоч не далекий був від правди, на жаль, коли згадав ту нещасну "дулю"...

З ЛІТЕРАТУРНОГО ЖИТТЯ

— О, то ви є той письменник Полтава! Цілком не подібний!

— Чому, прошу пані?

— Бо я жила в Полтаві і добре її знаю.

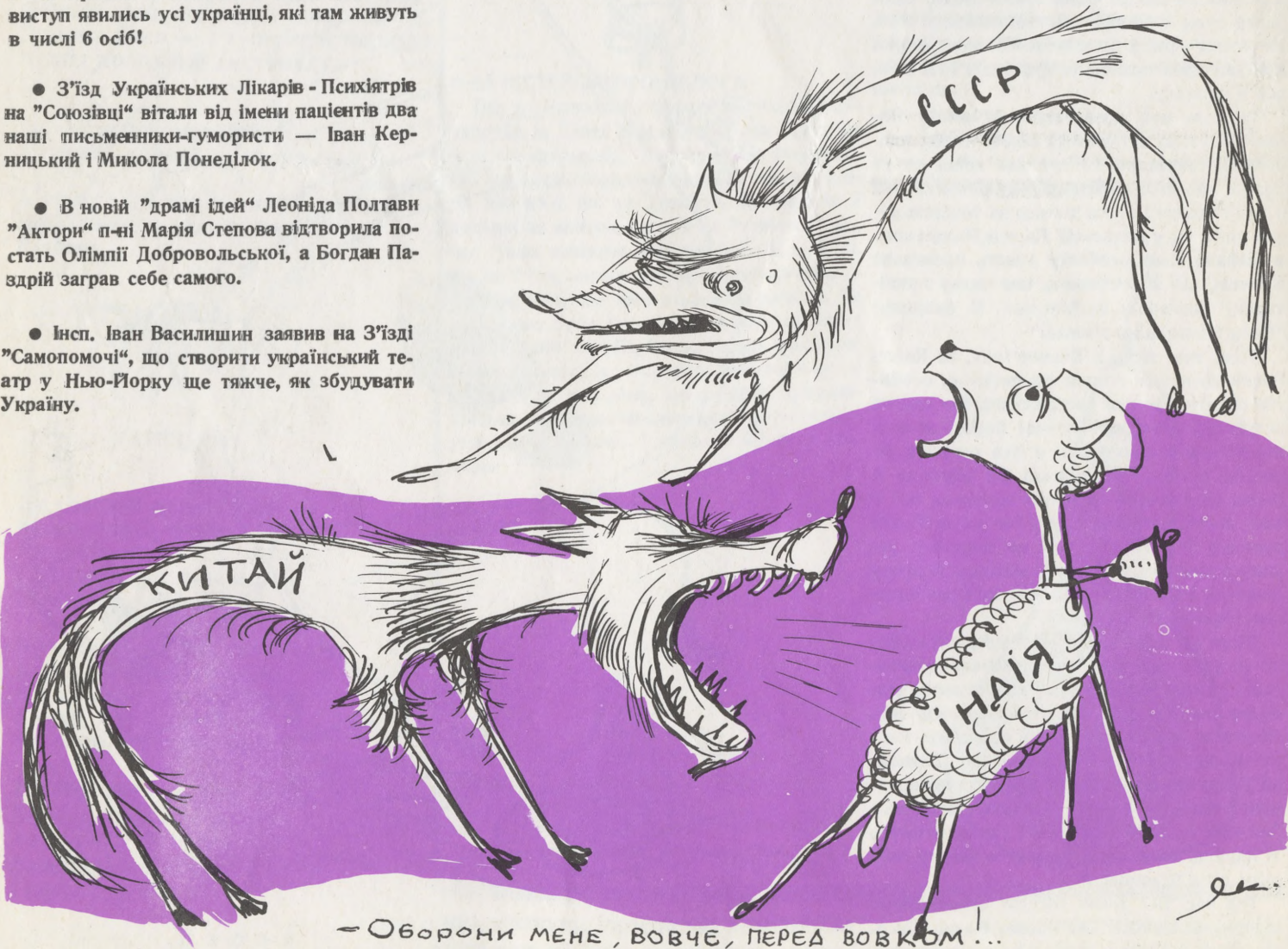

SEMPER IDEM!

Ред. Зенон Пеленський з Мюнхену, що недавно відвідав Злучені Держави, зайшов у Нью-Йорку до бару "Лис Микита" і попросив чарку коньяку.

— Змішати, пане редакторе? — спитав бартендер.

— Борони, Боже! — скрикнув Ходя. — Я завжди був за блискучим відокремленням!

- Оборони мене, вовче, перед вовком!...

ВЛЕНЬ ЗАДУШНИИ

Ви знаєте що бувають різні форми й ви-
яви патріотизму, але мабуть не знаєте, що
в нас існує вже й цвинтарний патріотизм...
Принаймні він досить яскраво проявляється
у Філадельфії. Помічається, що дорогі наші
сусіди, мешканці міста Братньої Любови,
дуже горді з того, що мають свій, українсь-
кий цвинтар на Факс Чейсі. А велика, мов-
ляв, Метрополія не посідає окремого рідно-
го місця вічного спочинку, крім православ-
них братів, які все ж таки, від'їжджають на
той спочинок аж до Баунд Бруку, в стейті
Нью Джерзі.

Прояви цього патріотизму я зауважив
рівно рік тому, на похороні незабутнього
друга, сл. п. Дмитра Баглая. Тоді підійшов
до мене шановний професор Лев Шанков-
ський, й обнявши вірлиним поглядом незлі-
чені хрести й могилки пожевклим, осіннім
листом всипані сказав із гіркою усмішкою:

— Бачите, і ми, у Філадельфії, маємо
свою Союзівку!

Дивним-дивом ці цвинтарі, так сказати,
антагонізми в'яжуться подекуди з супер-
нитвом Нью Йорку і Філадельфії на фут-
больному полі... "Свята війна" між "Тризу-
бом" та УСК-ом не обминає навіть посвя-
чених місць вічного спочинку...

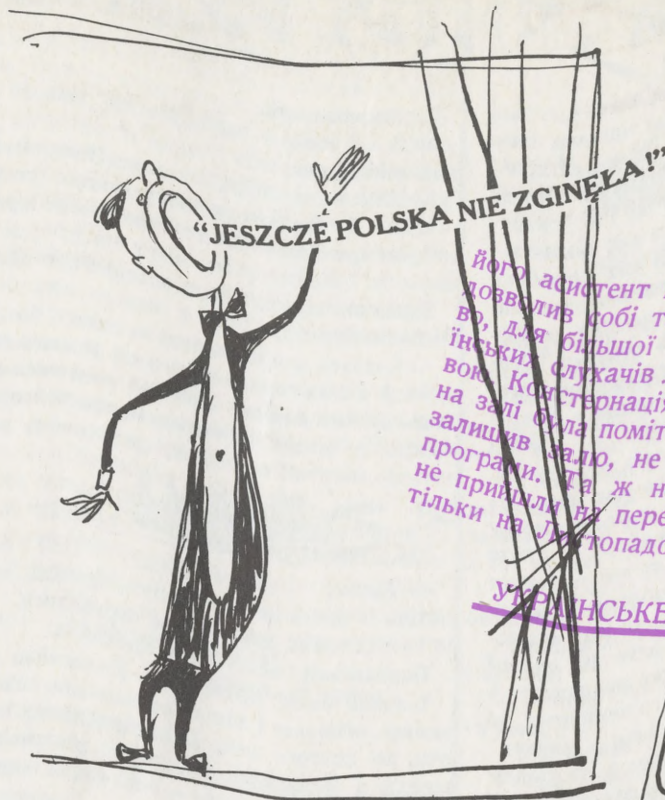
Якось недавно, в клубі "Лис Микита", я
був свідком завзятої суперечки двох визнач-
них прихильників футболу: дир. Степана
Конашевича і пана Владзья Гірняка, який во-
див мене колись, у Львові, на матчі "Украї-
ни", бо мав дармові квитки. Владзью Гірняк,
або "Гірнячок", як його називають, був за
філадельфійським "Тризубом", а дир. Кона-
шевич роздирав ризи за місцевим УСК-ом.

Врешті директор не втерпів та й каже:

— Що з тобою, Владку?.. Від коли ти ку-
пив собі парцелю на Факс Чейсі, з того часу
став таким філадельфійським патріотом, що
без бука не приступай!

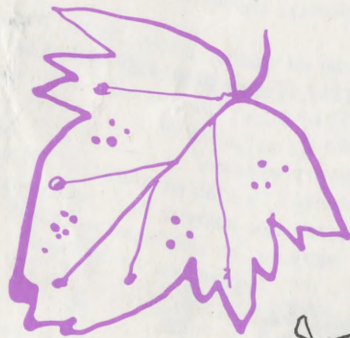
...Другий такий патріот, вже не футбо-
ліст, а просто пенсіонер з Нью Йорку, при-
знався мені відкрито, що він не тільки ку-
пив собі там "парцелю", а, про всякий випадок,
вже і нагробника поставив. З виритим
на камені власним прізвищем, місцем і да-
тою народження; тільки покищо немає дати
смерти.

— Мої приятелі-емерити, — розповідає
той добродій, — товчуться влітку по вся-
ких пікніках та вікендах, а я собі щонеділі,
при гарній погоді, сідаю в автобуса і їду до
Філадельфії на цвинтар, на свою власну мо-
гилу... Сідаю на лавочку, слухаю, як гомо-
нить боже птацтво, милуюсь красою приро-
ди, роздумую над справами Вічності. От,
скажім, на камені вирито: "Тут спочиває
сном вічним раб Божий такий-то і такий-
то... "То, ніби, мав би бути я! А дзюськи!
Мені і не сниється спочивати сном вічним,
куди там! — я сиджу собі на лавочці, живий
та здоровий, і смочу м'ятові цукерки. Кур-
рити перестав, бо воно шкодить на серце

по слові п. Єйтса,
його асистент п. алдерман Бещат
довів собі також сказати сло-
во, для більшої приємності укра-
їнських слухачів... польською мо-
вою. Констернація між приявними
залишилась помітна. Дехто з них
на залі була помітна. Дехто з них
залишив залю, не чекаючи кінця
програми. Та ж наші громадяни
не прийшли на передвіборче віче,
тільки на листопадову Академію!

УКРАЇНСЬКЕ ЖИТТЯ

ЛИСТОПАДОВА АКАДЕМІЯ У ЧІКАГО

і рак від того кидається, як пишуть газети...
Скажу вам щирю правду: я значно краще
себе почував з того часу, як поставив той
нагробник! Якось так відмолод — тілом і
душею. Ну, словом, хочеться жити на світі!

Тепер мені зрозуміло, чому професор
Шанковський назвав український цвинтар
на Факс Чейсі — "Союзівкою"... Проте, як
там файно-красно не було б, а я таки волю
відпочинкові оселі без хрестів і нагробників.

ІКЕР

НОВІ ЗДОБУТКИ НА ОБРІІ

Проф. Василя Стецюка з НТШ спитали,
що він думає про побудову пам'ятника-му-
зею ім. Шевченка у Вашингтоні.

— Знаменита ідея! — відповів професор.
— Відкривається ще одна посада дженітора
для котрогось з наших науковців.

СТАРОДАВНІЙ РИЖОП

Чи не цікаво би вам, шановні Читачі, попоргатися часом з нами в старих річниках нашої сатирично-гумористичної преси? Чи не прочитати, кого і за що "смарували" та які були в нас болячки і проблеми? Що із тих проблем проминуло, а що тягнеться за нами, як рип'ях, по нинішній день?

Перед нами ось річники "Зеркала", журналу сатирично-гумористичного, що виходив у Львові двічі у місяць. Роки — 1892 і 1893. Якраз 70 років тому назад.

Сьогодні кортить нас передрукувати сатиричну народню казку "Брехайло і Помагайло". Читайте і зверніть увагу, як не змінилася ні трішки в нас проблема "старшого брата", хоч стільки часу від тоді проминуло, а втім дві світові війни і одна велика революція. А сам Брехайло і його побратим, чи не пригадують вам "живцем" Хрущова і Мікояна, а ця подібність чи не набирає актуальної пікантності саме тепер у час останньої політичної кризи в Кубі?

БРЕХАЙЛО; ПОМАГАЙЛО

Іде селом Брехайло, сюди-туди позирає, де б можна поїсти та попити. Коли зирк — жінки редьку ріжуть. Шаміль-шаміль — наблизилося близенько, вершу роззявило, губами заплямкало, очима заблмало, носом засопіло та й почало так:

— А чи немає, люди добрі, чоґонебудь у вас попоїсти? От уже три дні, як не їв.

Зараз дали йому попоїсти, що Господь послав. Найвса Брехайло та й нумо так:

— А що це ви робите?

— Редьку ріжемо, — відповіли жінки.

— Е-е-е! Так оце у вас така редька? Плюнути та розтерти! От як у нас, у Москві, — от так редька! Треба дрюччя підкладати та кіньми із землі вивертати. Ото так редька!

Почули таке жінки та й зареготалися, а далі на таку брехню і загнувалися, бо всяку брехню вони вважали за велике злочинство і тому Брехайла зв'язали і в холодну посадили.

— Оце тобі, кажуть, московська редька! Посидиш, ачей брехати покинеш.

Тільки впоралися з ним, коли іде-суне Помагайло. Побачили жінки чужого чоловіка й кажуть собі:

— А дай лишень от у цього москаля запитаємо, чи правда воно, чи брехня з тією нісенітницею московською? Питають:

— А звідкіля, чоловіче, Бог несе?

— Московський.

— А чи росте у вас у Москві така то й така велика редька?

— Ой, люди добрі, — каже Помагайло, — я вже й балакати не можу, бо ось третій день, як крихітки хліба не було у мене в роті.

Зараз нагодували його, а тоді Помагайло й каже-говорить:

— Сказати вам по правді не скажу, бо не знаю. А от, як колись ішов я по Москві, так бачив своїми очима, — бодай мені повилазили, коли брешу, — бачив, як сім чоловіка плавало по річці на одному рельчиному листку.

— Дивно, — кажуть жінки. — Цей і божитесь і присягається, мабуть правда, що по чужих краях дива ще не перевелися.

Порадилися і відпустили Брехайла.

Вийшли вкупі Брехайло і Помагайло за царину, обнялися і пішли веселенько, співаючи, до другого села. Брехайло пішов попереду, а Помагайло залишився відпочити. Іде Брехайло, дивиться — зирк-зирк, жінки капусту ріжуть.

Скорчилось, зморщилось, шаміль-шаміль, підбігає:

— А чи не маєте, добрі люди, попоїсти чоґонебудь? П'ятий день, як нічого не їв.

Дали йому їсти і пити, а тоді Брехайло:

— А що це ви робите?

— Капусту ріжемо.

— Капусту? Та хіба це капуста? От у нас у Москві, так там цибуля та й та більша! А вже, що капуста, то сім тисяч москалів, коли хочете, наїдаються, аж качаються!

І тут не повірили й образилися такою не-світською ніколи не чуваною брехнею. За таке злочинство посадили Брехайла в холодну. Зараз же після цього йде Помагайло рятувати товариша.

— Звідкіля, чоловіче, Бог несе?

— Московський.

— О, це добре! А скажіть, будьте ласкаві, чи буває у вас у Москві така то й отака капуста?

— Е, добрі люди! Ви б поперше голодно-му чоловікові дали чоґо попоїсти.

Помагайло наїлося та й каже:

— Ну, хазяюшки, я про таке не чув і не бачив. Але як ішов по Москві, так бачив, що сім хат одним капустяним листком вкриті. Щоб мені язик усох, коли брешу!

Жінки й тут повірили, бо ж чоловік божитесь, записяється.

Відпустили Брехайла, і вони пішли собі далі, обнявшись. Прийшли знов до іншого села.

Перший Брехайло, прийшов, глянув — люди церкву будують.

— А чи не маєте, люди, чоґо попоїсти?

Дали йому їсти й пити.

— А що це ви будете?

— Церкву Богу, — кажуть люди.

— Тю, тю, тю! От така церква! Сором та й годі! А я думав, що хлівець на свині. Он як у нас у Москві — от так церкви! Такі, що як кури повилазять на хрест, так аж з неба зірки видзьобують.

— Що це він верзе, чорт батька зна що, та ще й з перцем! Так не можна! За таку зневагу треба його судити і як слід покарати.

Закували Брехайла в колодку і посадили в холодну.

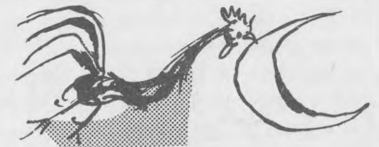
Але ось лізе Помагайло.

— Звідкіля?

— Московський.

— А чи є у вас у Москві такі й отакі церкви, як ми чули.

Казав собі Помагайло дати найперше попоїсти, а потім вже каже:

— Ні, ребята, я цього діла не знаю. А ось як ішов по Москві одного разу, бачив, як півень тягав у зубах пів місяця. Я погнався за ним, щоб одняти, тільки він, клятий, знявся з землі та й полетів аж на небо й сів на другій половині місяця. Оце такі правда, бо сам бачив.

— Ну, це вже й ти брешеш, — кажуть українці. — Беріть і цього!

Зарепетував Помагайло, давай тікати, а люди за ним. Прибігли до начальства, а воно як почуло, то аж за боки взялося, так регочеться, а далі й каже:

— Ну й ловко ж дурять наші хохлаї!

А тоді знов до українців:

— Цих не смійте чіпати, а як хто їх зачепить, то велике лихо тому буде! Зараз відпустіть обох!

Почухали люди потилиці, але що ж поробиш? Звісно, начальство: супроти нього й закону немає, що хоче, те й робить. Мусіли відпустити обох.

Отак і досі ходять по нашій великій Україні Брехайло і Помагайло та, нічого не роблячи, брехнею своєю і ситі й обуті, ще й гроші по кишнях брязчать. Начальство їх любить і оступається раз-у-раз за них, а наші українці тільки потилиці чухають та й годі.

(За народньою казкою — Іван Житецький)

ЗЕРКАЛО 1893

З нашої романтичної літератури КОЛОМИЙСЬКИЙ ДОН ЖУАН

Дай, Боже, здоров'я всім тим коломияцям, що видали перший том своїх споминів під такою романтичною назвою — "Над Прутом у лузі"...

Наші хоробрі коломийці доказали перед цілим світом, що й наші книжки можуть бути цікаво написані та що варт їх прочитати "від дошки — до дошки"!

А вже найбільш причинився до "уцікавлення" цього збірника споминів наш відомий артист-маляр Іван Кейван із Карлова. У своїх прецікавих споминах "Мандрівка в молодість" він описує "з серцем і перцем" свої любовні пригоди з гімназійних і студентських літ. Справді, він не француз і не описує всіх деталей і якостей своїх любок, — тільки подає дуже дискретні та дотепні характеристики своїх "Дульчіней", що їх мав — нівроку — аж 21!

Ось ціла галерея його симпатій з короткими характеристиками: Дарка — брюнетка, Мірка — блондинка, Женя — русява — "буті-копф", Наталка — білявка, Люба —

ясноволоса, Люба — грубенька, Ірка — темпераментна, Люся — симпатична, Дарка — розумна блондинка, Маруся — ніжна, Стефа — підстрелена, Манда — з ясным волоссям, Таня — цокотуха, Надя — мелянхольїна, Славка, Нуся, Лариса — мила блондинка, артистка "з широким серцем", Марійка — розумна й поважна, дальше — невідомо, гарна брюнетка (забув ім'я!), Леся — брюнетка вірменського типу, вкінці — вимріяна Маруся, що з нею автор щасливо оженився, бо відповідала всім його вимогам...

Колись казали в нас: "До трьох разів штука!"

Але автор коломийських споминів пробував щастя аж 21 раз, аж доки не вдалася штука! Мусів мати замилування — "габбі" — в цьому напрямі, бо побив рекорди наших Дон Жуанів!

На всякий спосіб варт підкреслити для історії, зокрема — для істориків нашої літератури й мемуаристики, що чогось подібного досі ще не написав ніхто з наших авторів, — і тому наш мистець є поважним кандидатом на нагороду Нобля!

Космацький краян

Чесна Сміє!

Адіт, война висіла вже над нами на тонесенькім волоску.

Кенеди поставив си штормом до Микити, на байнет ауф, а тот, ек увидів, жи тото не жерт, то излек си і скапіталізував.

Из Микитой і тим Кастром то таке війшло, ек из тим парубком, жи го в коршмі набили. Побіг він додому і повідає дедьові, а тот каже:

— Мой, а то хто такий відважив си тебе бити. Ану, ходи, я си из ним порахую.

Прийшли до коршми, а тато кричит розгніваний:

— А то котрий такий мощний, жи бив моего сына, га?

— То я бив! — каже йден парубок.

— Ану, спробуй ше вдарити!

Парубок розмахнувси і — трауф! — сина в писк.

Тоди тато каже до сина:

— Ей, сину, ходім гет извідси, бо тут дійсни бют!..

Може то дес було насправді, а може цисе лишен така сміховинка, але, адіт, ек гакуратно пасує до Кастрі і его деді Микити.

Екі то були мощні оба, а ек прийшло шо до чоґо, то Микита сказав Кастрови:

— Сиди, мой, тихо, а я тиж саком-паком гет из гантоновими рикетами забираю си, бо ше нас гамерикани звиклов артилерийов из кораблів досегнут!..

І так си закінчила цала тота война.

Дурно моя жона накупила шос аж десіт пушок смалцю і тепер не знає, шо из тим робити...

Гриць Зозуля.

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

Лисиці: Дякую Вам, сестриці, за тих три долари, що посилаєте мені, як пишете, на "ляліпап". Ваш брат радий би ближче довідатися, котра то з Вас пише вірші? Вони добре і талановито написані. Привіт!

Серафима ГУСОЧКА: Дякуємо за прислане, яке використали. Радіємо Вашій готовості до співпраці.

"ПЕРЕДПЛАТНИК" з Торонто: Запізнення, які нам останньо трапились, вийшли з того, що зліквідувалась друкарня, в якій ми друкували журнал. Шукання іншої друкарні, як і клопоти з домовленням, забрало багато часу.

С В О І

Лежить Брисько коло хати
І раз-на-раз бреше,
Подорожних густо-часто
І по литках вкреше.

Дивлюся іде москвич,
Затих нараз письсько;
Хвіст під себе підбрав;
Пішов кацаписько.

Я до газди: куме, брати,
Чому пес не лає?
— "Захотілось" — каже той —
"Таж свій свого знає".

ЗЕРКАЛО 1892

— Хто винен?
— Та, звісно, невістка.
— Та її в хаті нема!
— Але плахта її висить.

ЗЕРКАЛО 1893

ЛЕКЦІЯ ПОЛІТИКИ

Гомулка — то не сир; Люмумба — не недуга; Чомбе — не заєць; Касто — то не операція.

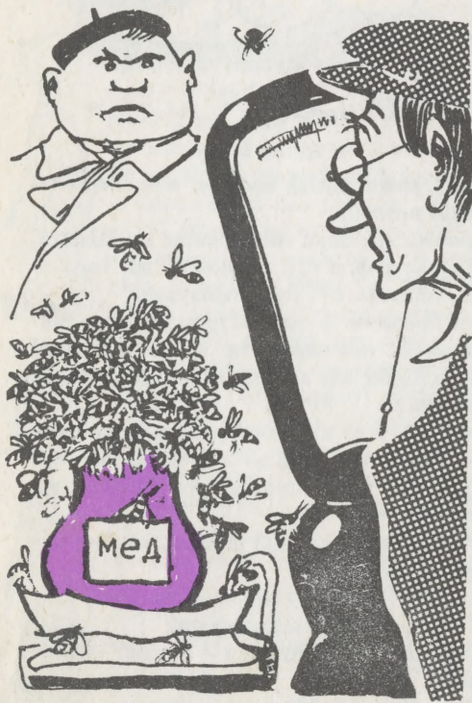
20-РІЧЧЯ УПА

— Так, друже, треба знову ховатися в підпілля... Цим разом — перед власними жінками!

З перця

Мал. Л. КАПЛАН

— Товаришу, скиньте півкіла на осі!..

НА ВЕРБІ ГРУШІ

(РЕПЛІКА ВРАЗЛИВОГО ПОЕТА)

«Сонце гріє. Вітер віє.
Зріють груші на вербі.
Липи мрійно заглядають
У озера голубі».

Кажуть, ніби двадцять років
Так пишу я про село.
Наклеп! В перших моїх віршах
Груш на вербах не було.

В. ОКУНЬ.

— Ложка мита?
— Так, навіть викручена!

КВОЧКА - ІНСТРУКТОР

Сіреньку Квочечку чубату
Призначили водити каченята.
І що ж? Чубата, може, розгубилась?
Ніскільки. Біля ставу примостилась
Та й ну із суші вказівки давати,
Як кажуть в нас, інструктувати,
Як пірнати,
Як жучків ловити,
Як пуголовка зцапати зненацька.
Та ось їй і самій вже захотілось пити.
Ступила в воду хвацько...
А тут, на ту біду, де хвилька не візьмись
Та Квочку по ногах лиш хвисті!..
І по дзеркальнім плесі покотилась.

А Квочка?

На міліні втопилась.
І хай.
Повинна ж була знати,
Що плавання не їй інструктувати.

Іван АНЦИБОР.

ПРЕСОВИЙ ФОНД!

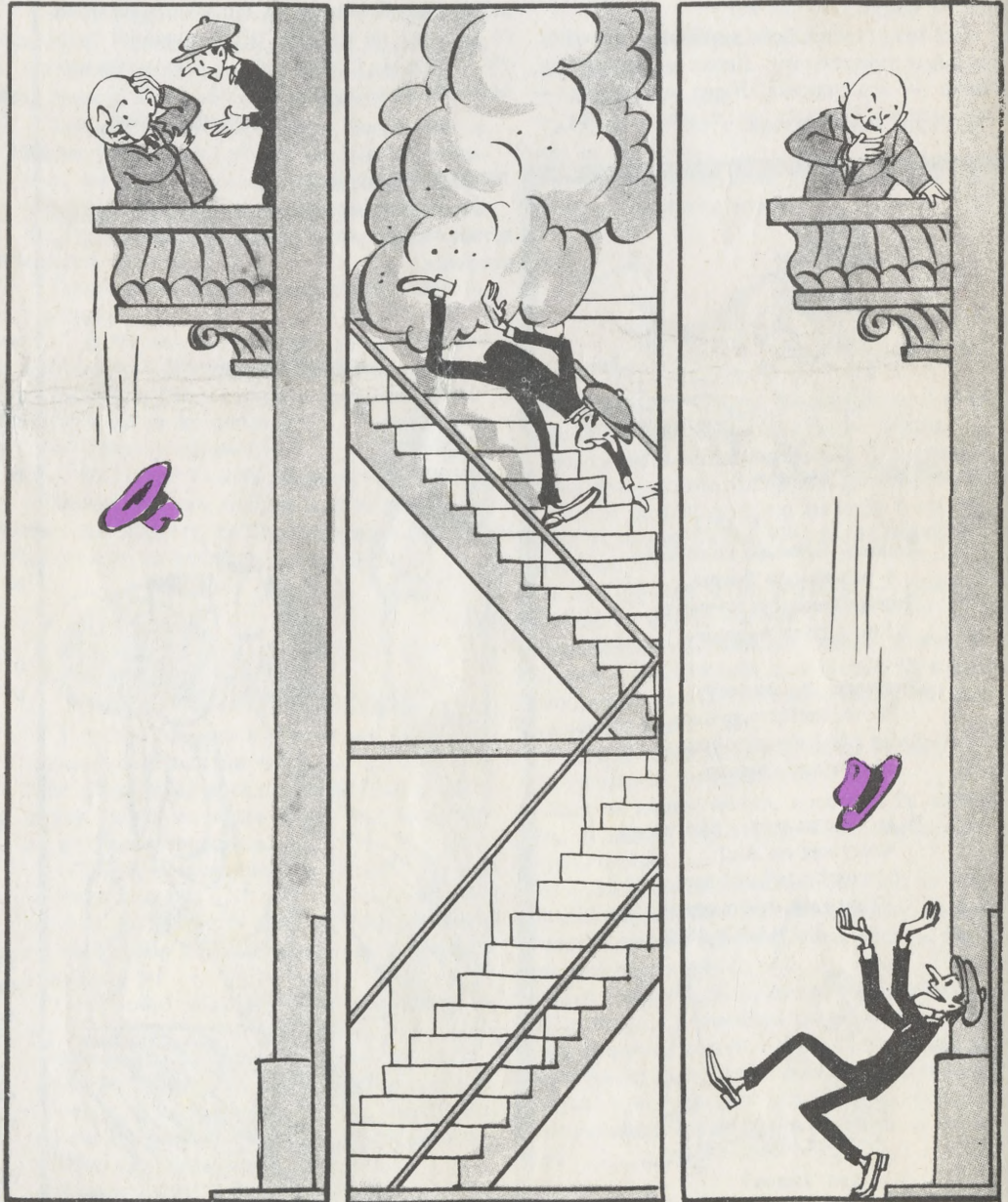
Пані Д. Нагніт док. 4.00, Др. С. Войтович і "Лисиці" по 3.00 дол., Др. Л. Обушкевич, М. Рапач, М. Вацик, Др. Т. Ганушевський, І. Лотоцький, Др. М. Миколаєвич, Др. Я. Крив'як. О. Хом'як і М. Сухарський по 2.00 дол. Т. Пастернак 1.00 дол.

Щиро дякуємо!

Editor Edward Kozak
Address: "The Fox"
4933 LARKINS
Detroit 10, Michigan
Tel: VI-2-7478

Умови передплати в США
Річна передплата \$ 3.00
Піврічна передплата \$ 1.50.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Рекорд підлабузництва.